

GEKKO PAAVILAINEN
& HANNA PALDANIUS

VANHAT
ROUVAT

*ja välimerenristeilyn
arvoitus*

VANHAT ROUVAT
ja välimerenristeilyn
arvoitus

Gekko Paavilainen
& Hanna Paldanius

VANHAT ROUVAT
ja välimerenristeilyn
arvoitus

2026

GEKKO PAAVILAISEN AIEMMAT TEOKSET

Vanhat rouvat ja katapultti (2024)
Kaksisarvinen (2023), äänikirja (julkaistaan 2026)
Yksisarvinen (2020), äänikirja (2021)

© 2026 Gekko Paavilainen (teksti) & Hanna Paldanius (kuvitukset)
ISBN: 978-952-80-8835-6

Ulkoasu ja taitto:
Karri Harju

Kannen teos:
Hanna Paldanius

Kustantaja:
BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino:
Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

MAANANTAI

– Oliko tuo miekkavalas?

– Luuletko, että näillä kaihisilla harittavilla silmilläni muka näkisin noin kauas. Kuulin korkeintaan loiskahduksen. Ehkäpä vain typerä makrilli tai meritähti, joka hyppäsi korkeutta? Voi miljoonapieru. Missä ne maakrapupalvelijat ovat? Tarvitsen lisää sitruunahöntykkää.

– Minä en kyllä kuullut mitään, mutta ihan varmasti näin jonkin suuren ja pitkänokkaisen hyppäävän merestä. Minulla on vielä tilkkanen omenapompukkaa jäljellä lasissani.

Palvelijat Diego ja Vicente katselivat laiturin päässä aurinkotuoleillaan lojuvia rouvia. Toinen piti lierihatustaan kiinni, ettei merituuli veisi sitä mennessään. Toinen rouvista oli kietaissut omansa huivilla leukansa alta kiinni pitääkseen sen paikallaan.

Toinen rouvista osoitti jonnekin kohti horisonttia (jos et tiedä, mitä horisontti tarkoittaa, voit pyytää sitä henkilöä, joka sinulle tätä lukee, selittämään tuon sanan sinulle) ja toinen

yritti tihrustaa siihen suuntaan minne toinen osoitti. Aurinko nousi juuri pikkuhiljaa horisontin reunalta. Aava peittyi kultaisen keltaiseen kimallukseen. Miehet koskettivat toistensa käsiä, omien aurinkotuolien välistä hiljaa hipaisten.

– Jaahas. Selena rouva tarvitsee lisää juomaa. Minäpä vien sitä hänelle. Onneksi tässä on muutama laatikollinen moista vieressä.

Vicente katsoi vieressään olevia pinoja. Kolme matkalaukullista vaatteita, kolme laatikkoa sitruunahöntykkää ja kolme pienehköä matkalaukullista ties mitä tilpehööriä ja meikkejä. Saman verran tarpeetonta tavaraa, vuorellinen suorastaan, sijaitsi myös Umberton vierellä. Rouvat näemmä todellakin aikoivat viihtyä viikon kestäväällä välimeren risteilyllään. Laiturin päähän oli ollut päästävä jo edellisenä iltana. Kuulemma jonottamaan.

– Että ehdimme laivaan, sanoi Selena.

– Ensimmäisinä, jatkoi Consuela.

– Että saamme ne parhaat paikat, kertasi Selena.

– Oikein aurinkokannelta. Ja aurinkotuolit myös, jatkoi Selena.

– Mutta ymmärrättehän, että teillä on jo hytit. Vieläpä parhaat sellaiset jo varattu tälle viikon luksusristeilylle? Yritti Umberto selittää.

– Ja Pah! Selena pyhähti. – Joku kuramato kuitenkin ehtii ensin ja vie parhaat paikat sieltä aurinkokannelta! Sinne me haluamme heti ensimmäiseksi! Me tulemme tänne jonottamaan kaksitoista tuntia aiemmin jonoon! Kalanhajusta piittaamatta!

– Saattaa olla, jos hyvin käy, että saamme jopa laivan nimikkoämpärit! Ja jos oikein hyvä tuuri käy, saatamme nähdä kapteeni Holmesin! Consuela tirskahti ja melkeinpä punastui.

Näinpä. Ja näin minulle tämäkin tarina on kerrottu. Tässä vaiheessa huokaisen ja katson pitkälle kaukaisuuteen merelle. No voihan hitsi vie! Siellähän näkyy laiva. Oikein kunnan välimerenristeilijä. Laivan nimi on Ursula. Tässä vaiheessa varmaankin arvaatte ketkä vievät

rouvien matkakirstut (jos et tiedä, mitä kirstu tarkoittaa, voit pyytää sitä henkilöä, joka sinulle tätä lukee, selittämään tuon sanan sinulle) ja heidän muutamit, heille tärkeät korilliset, jotka sisältävät niin sanottua enegiajuomaa laivaan.

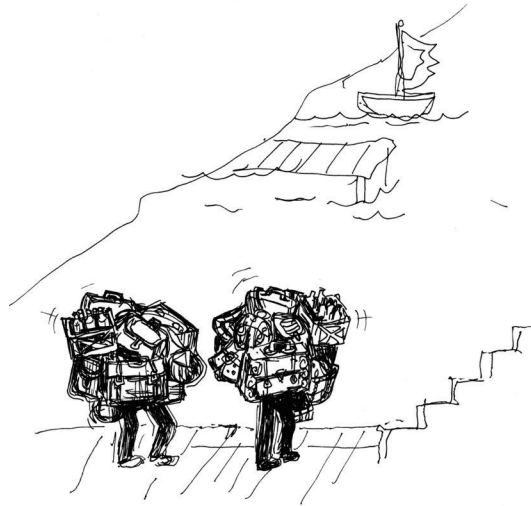
Laiva seilasi ulapalta tyynen rauhallisesti, mutta jotenkin jylhän majesteettillisesti kohti laituria. Rouvien ja heidän palvelijoidensa taakse oli alkanut kerääntyä muitakin matkustajia. Suurimmalla osalla oli maltillisesti vain yksi matkalaukku, korkeintaan kaksi.

Rouvien matkalaukut ja pullokorit tukkivat tien muilta matkustajilta. Joten oli ilmiselvää, että rouvat Consuela ja Selena pääsisivät toden totta ensimmäisinä laivaan. Ja mitä ilmeisemmin syöksyivät suoraan aurinkokannelle parhaille aurinkotuoleille.

Sillä välin palvelijat Umberto ja Vicente etsisivät rouvien hytin ja veisivät koko rompeläjän sinne. Näinhän siinä kävikin, mutta tässä vaiheessa on pakko mainita yksi erittäin tärkeä seikka, joka vaikuttaa paljonkin tämän tarinan kulkuun. Minun on nimittäin pakko esitellä tämän seikkailun yksi tärkeimmistä henkilöistä. Hän on nimittäin laivan kapteeni.

Kapteeni Holmes. Kapteeni Abraham Holmes. Ja uskokaa tai älkää. Hän tulee katoamaan, kun tämä tarina tästä pikkuhiljaa etenee. Kyllä vain! Hän katoaa kuin pieru Saharaan! Ja kai te nyt tajuate ja ymmärrätte, että laiva ilman kapteenia on kuin nappi ilman reikiä. Kuka laivaa silloin ohjaa? Ei kukaan.

Mutta eipä mennä vielä asioiden edelle. Kyllä te lukijat sitten huomaatte, kun kapteeni katoaa tästä tarinasta. Ja laiva seisahtuu keskelle merta. Laiva ankkuroitui kauniisti laiturin mukaisesti ja pian sataman henkilökunta rullasi paikalle portaat, joita pitkin laivaan kiivettiin. Ei kovin monta askelmaa, mutta sen verran kuitenkin, että palvelijapoloisilla oli täysi työ kantaa rouvien tavarat selässään, olkapäillänsä ja käsissään portaita pitkin laivaan.

Oikeastaan kumpaakaan palvelijaa ei edes näkynyt kantamusten alta. Ikäänkuin kassi- ja pullokorikasat olisivat liikkuneet itsekseen portaita pitkin rouvien perässä ylös alukseen.

Ja hyvä lukija. Tässä kohtaa tapaamme Kapteeni Holmesin. Hän ei nimittäin vielä ole kadonnut. Ei, ei. Hän on vielä ihan täysin kuvioissa mukana. Täysissä ruumiin ja sielun voimissaan. Hyvinkin. Hän on juuri tänä päivänä, tässä satamassa päättänyt tulla tervehtimään ja kättelemään seitsemän ensimmäistä laivaan saapuvaa matkustajaa. Seitsemää siksi, että numeroa seitsemän pidetään useissa uskomuksissa onnenlukuna. Niin myös merimiehet ja -naiset uskovat sen olevan merilläkin onnenluku.

Niinpä, kun vanhat rouvat astuvat viimeisen portaan ylös laivaan, he suorastaan hihkaisevat onnesta. Ja taitapa Consuela rouva hieman punastuakin. Nimittäin siinä heidän edessään seisoo ryhdikkäästi suurikokoinen, muhkean harmaaviiksinen kapteeni Holmes, hohtavan valkoisessa kapteenin univormussaan. Epoletit (jos et tiedä, mitä epoletti tarkoittaa, voit pyytää sitä henkilöä, joka sinulle tätä lukee, selittämään tuon sanan sinulle) olkapäillä ja

kapteenin lakki visusti päässä, peittäen skarpisti leikatut harmaan hiukset. Hän kättelee ensin Selena-rouvan ja toivottaa tämän tervetulleeksi Ursulalle. Selena niiaa kapteenin edessä ja kihertäen kiittää tätä tervetuloitovotuksesta. Seuraavaksi tulee Consuelan vuoro, hänkin niiaa kapteenin häntä kätellessä. Samalla hän punastuu ja tervehtii kapteenia hieman liian kovalla äänellä, koska hänen kuulonsahan on hieman heikentynyt. Siksi Consuela puhuukin aina hieman turhankin kovaäänisesti.

Täytyy sanoa, että rouvat ovat sen verran hämmästyneitä moisesta kunniasta tavata itse kapteeni Holmes, että hetken he vaan pyörivät paikallaan, ennen kuin muistavat, että hei-

dän täytyy kiihuhtaa aurinkokannelle varaamaan parhaat aurinkotuolipaikat.

– Tavataan aurinkokannella, kun olette vieneet tavaramme hyttiin, Consuela huikkaa palvelijoille.

– Ja älkää unohtako pyyhkeitämme, uimapukujamme ja juomiamme, kun tulette, jatkaa Selena. Ja sitten he jo kirmaavatkin kohti aurinkokantta. Tai kirmaavat ja kirmaavat, siis

toki sen verran, mitä kihtisiltä kintuiltaan pääsevät.

Umberto on seuraavaksi kapteenin kättelyvuorossa. Mutta koska hän on oikeastaan kokonaan tavarapaljouden peitossa, hän pystyy ojentamaan kapteeni Holmesille ainoastaan etusormensa, muiden sormien puristaessa kahden matkalaukun ripaa. Kapteeni Holmes tarttuu sormeen hieman naurahtaen, ja ravistaa sitä tervehdykseksi:

– Tervetuloa Ursulalle. Teillä kahdella onkin tekemistä noiden kahden leidin kanssa.

Hän ravistaa seuraavaksi Vicenten pikkurillia, joka on ainoastaan vapaana tavaramäärästä, ja iskee tälle samalla silmää, vinkaten samalla päällään poistuvia rouvia kohti:

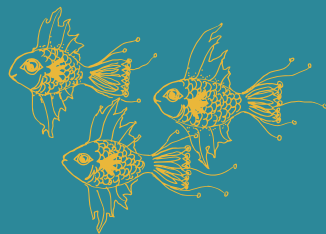
– Yrittäkää pärjätä heidän kanssaan.

– No onneksi me olemme tottuneet heihin ja heidän kummelluksiinsa, Vicente vastaa, ja jatkaa matkaa Umberton perään. Kapteenin jäädessä kättelemään vielä kolme seuraavaksi saapuvaa matkustajaa.

Palvelijat kippasivat rouvien tavarat hyttiin numero 665. Se oli suuri ja kallis hytti. Kaksi valtavaa sänkyä, joissa jo yhdessäkin olisi mahtunut nukkumaan kaksi ihmistä. Normaalikoista siis. Ja aivan varmasti kolme hieman pienempää ja hoikempaa ihmistä. Aamuaurinko valaisi hytin suurista ikkunoista, joiden edestä oli vedetty syrjään paksut punaiset samettiset verhot.

Vicente asetteli Selenan tavarat ja romppeet toisen suuren sängyn viereen, ja Umberto teki samoin Consuelan matkapakaaseille toisen sängyn vieressä. Sitten he ottivat omat pienet matkalaukkunsa ja menivät viereiseen hyttiin, jonka numero oli 667. Parittomat numerot käytävän toisella puolella ja parilliset toisella.

Heidän hyttinsä oli pieni, ihan tavallisen kokoinen hytti. Tosin siellä oli juuri heille sopivan kokoinen parivuode, vessa ja pieni pöytä peilin edessä. Vicente istahti sängynlaidalle ja

*V*anhat rouvat palaavat. Vihanpito ja katapulttitaistelut ovat taaksejäänyttä aikaa ja nyt suunnataan risteilylle! Pian merillä alkaa tapahtua outoja

asioita. Arvoesineitä tuntuu häviävän ja lopulta laivan kapteenikin katoaa. Mistä ihmeestä on kyse? Rouviamme moiset arvoitukset eivät paljoa hetkauta.

Asiat selviävät loogisella päättelyllä, joskus onnellakin sekä rennolla lomafiliksellä. Mukana aallokossa ovat toki tutut palvelijat, joilla on myös oma salaisuus kannettavanaan. Tai ainakin toisella heistä...

Vanhat rouvat ja välimerenristeilyn arvoitus on Gekko Paavilaisen kirjoittama ja Hanna Paldaniuksen kuvittama jatko-osa Vanhat rouvat ja katapultti -lastenkirjalle.

ISBN: 978-952-808-835-6

9 789528 088356